

Aczél Géza
(szino)lira

torzósztár

arckép

a diktatúrában minden egyszerű ezért kedvelheti gyakran a tömeg
amely képtelen az árnyékolt gondolkodásra és különben is leginkább a
nyúltagyállománya fájja ha a problémák analizésén
hosszasan elidőz s bár ilyenkor sem ő a *szelíd őz* morgása ottreked a
langyos paplan alatt mert család van jámborság és különben is a nép-
akarat hamis víziója jól tenyészik e bambult terepen
amelyen az alantas szándék is rögtön megered özönleni kezdenek az
önmutogatók a szadisták a tolvajok hol kis sarkítással összeáll egy po-
litikai hatalom fedélzetéről a jó szándékút s naivat
gyorsan kidobva és már készen is áll a zajos morális kocsma benne a
minden rendnek malmán húzók örök tanulsága s hogy a művészi in-
dulatokat dadogó versembe összerántva megpihenek sportért rajongó
szűkülő szemem ráesik az olimpiai lázra eszembe jut mikor klasszikus-
sá érett íróbaráttal a balatoni vízben derékig állva szidtuk a világ
eseményére szolgálkúen nem
menőket pedig helyette leshettük volna a formás nőket most magányo-
san élem meg a cirkuszt
az egykori eszme mivé vált s zord tükörbe mártott arcképemen lassan
araszolgat valami hiány

36

arckifejezés

régi problémám hogy sokat gondolunk a szóról amely a tüdőből lihegve
pumpált hang mentén bizonyos agyi demonstrációval összeáll néha a
külső körülményektől nem függetlenül spiccen járva még úgy érzem
töprengésem elér a szakmai kérdésekig is talán felületesen persze hi-
szen
annyi perverz megoldás között botladozik a tudományos elme hogy mé-
retes merészség lenne
áttolakodni a nyelv és beszéd különös viszonyának csúcsain ezért fél-
úton a kétely inkább arra int a felérzések és gesztusok fogalmilag alig
rögzíthető kitörési pontjait keressem amelyeknek

gyökerénél leginkább vizuális képzetek villannak mögöttem mikor a siker halvány fénye néha az arcon átsuhan vagy ha a csalódás csüggedt arc kifejezése a környezet elvárását megkerülve belső lelki zónák titkos labirintusában keresi az új utat és a tétován reszkető kéz mely gödörbe ereszkedő koporsó után az üres térben fennakad s az első szerelmi mámor káprázata a tavaszi lomb alatt a büszkeség ahogy kieresedő kezed gyermeked fejére ráteszed egyszóval e palettán szívósan keresnéd a verbális képletet s csodálkozol ha az író virtuális tollát önelégülten leteszi

arculat

kezdje felül egész életem legborzalmasabb látomása amikor részeges szomszédom hátborzoló
ütvefűró kalapácsa módjára a sístergő fém a koponya csontján az agy felé áthatol az élményt egyszer egyszerű költő barátom egy nyári este langyos teraszán adta át valahol s néhány perc
múlva a hallgatóság jelentős része félájultán mászott ki a szék alól aztán szemöldökkel lejjebb
rád tör az elvakulás réme az arcok mint a bűntényben kitakarva és olvasáskor úgy hiszed mind
kevesebb jutott papíron a festékre rossz kis levelekkel postásod se csak kétszer csenget az idő
ólma tapintatosan beköszönt fülednek a teremtés leggyatrább tákolmányának pedig ott vannak
az ifjú korban romlásnak induló fogak öregségre a gége dobálja téves utakra a dolgokat amire számos agg félrenyel és megfullad a tüdőben foltok persze a szmog s valamikor a sok dohány zsugorban pangó májad alatt epegörccsel virrasztod át az éjszakát aztán csak vázlatosan sajgó vese prosztata here s aranyér utóbbiban a végtag vajon mennyit ér s a kínzó ízületek lúdtalpas csoszogás s ami még gyávaságból felde-
rítetlen kimaradt hogy adhatja egy lény bölcs arculatát